

Fins sempre, Siscu

Economia crítica
Pàg. 6-7

Lloguer social i okupes
Pàg. 10

Montseny?
Pàg. 11

Ami Samb
Pàg. 13

Taller de plantes
Pàg. 14-15

Vilamagore
Pàg. 17

Serotonina
Pàg. 18-19

Pàg. 22-23

Estimat Ciscu,
Aquest número és teu, és per a tu, perquè el gaudeixis allà on siguis! Hem intentat fer-lo des del cor amb les millors de les nostres intencions perquè t'agradi, perquè t'agradi molt! Eres un motor per a la nostra revista, col·laborador exhaustiu, entregat, generós..., i exigent perquè els teus articles fossin absolutament rigorosos. Hem volgut dedicar-te una part de la revista perquè totes les associacions amb què col·laboraves diguessin el que volguessin, així com la teva neta Marta, que t'estima amb bogeria. Moltes gràcies, Ciscu, per tot el que ens has donat, per a Vilaveu seràs sempre un referent dels nostres inicis. Ens has fet endarrerir l'edició però volíem fer-te aquest petit però sentit homenatge amb el recull d'unes quantes fotos triades pels teus companys de revista, perdona'ns.

T'estimem, Ciscu.

Comencem.

El Siscu ens ha deixat, se l'ha emportat un infart fulminant, ens l'ha robat.

Ell sabia que el món podia ser millor, i treballava incansablement perquè així fos; a la comissió d'economia de Vilamajor Acull, ens ho va demostrar cada dia, amb fets.

Junts vam fer activitats per recollir fons per les ONG que ajuden a salvar vides dels refugiats, organitzant xerrades, mercats solidaris, fent pancartes, recollint signatures, fent acampades, venent loteria, postals, samarretes... i el gran acte multidisciplinari al teatre CECUCA de Cardedeu a l'octubre del any passat. Amb ell tot semblava més fàcil.

Allò amb el què el Siscu es comprometia sabíem que ho portaria fins al final i sempre respectava la nostra capacitat i possibilitat d'implicació. Com a bon líder sabia treure el millor de cadascú de nosaltres.

El Siscu s'indignava profundament amb la injustícia i això li donava la força per lluitar, era incansable.

El Siscu era artista, era un artista de la vida, brillava amb llum pròpia, era solidari, desinteressat, generós, era el nostre referent, era el motor del grup, apreníem d'ell, de la seva gran energia, del seu criteri, i el més important, es feia estimar, no sabies com però t'anava calant, i es feia estimar com si el coneguessis de sempre, de tota la vida. Tenia la capacitat de connectar i establir complicitats amb gent d'edats molt diferents.

Vam compartir molts moments organitzant, assistint a manifestacions, o simplement gaudint dels moments compartits. Ens ha deixat un gran buit, i la societat és una mica més orfena.

Estem segures que ens acompanyarà amb tot el que farem, el seu llegat és un camí marcat per al compromís, que volem seguir caminant des del cor.

On siguis, "VA PER TU SISCO", t'estimem i no t'oblidarem.

VilaVeü
vilaveu@gmail.com

VilaVeü és una publicació ciutadana sense ànim de lucre, oberta a tots els ciutadans que vulguin expressar la seva opinió, aportar notícies, articles, entrevistes, etc. Només els autors dels articles són responsables del seu contingut. però en cap cas s'admetran articles d'evident caràcter racista, xenòfob i sexista o que violin els principis de respecte i igualtat entre els ciutadans.

El finançament de VilaVeü ha estat possible a través d'aportacions voluntàries.

Configurem la redacció de VilaVeü:

Ferran Calvera, Àngels Dopacio, Xavier Filella, Carles Garrido, Mercè Prat

Disseny i maquetació:

Xavier Filella

El Ciscu a la Salvaguarda del Montseny

ANDREU UBACH

Lluitar pel poble i per la muntanya. El Francesc Lucchetti, incansable activista, tenia clara la seva relació de vilamajorenc amb el Montseny. Va aterrar a la Coordinadora per a la Salvaguarda del Montseny (CSM) tot just fa dos anys, a la primavera del 2015. No obstant, des d'aleshores veia clara la necessitat de defensar el massís i es va veure implicat en un munt d'afers, fins a portar el vincle entre els col·lectius del poble i la CSM.

Segurament la petjada més visible que hi ha deixat és la de la Sally, una salamandra gegant d'onze metres de llargada que ha de servir de símbol per a la defensa del massís. El Ciscu la va idear i va portar tot el procés de construcció fins al dia de la seva estrena, als carnivals de Santa Maria de Palautordera i Sant Antoni de Vilamajor. Salamandra que ja ha visitat altres llocs, però que continuarà ballant en honor al seu pare.

Es poden enumerar altres de les lluites que ha portat o en què ha participat, com la revisió del Pla de Masies de Sant Pere de Vilamajor, o el projecte de conservació del cranc autòcton (*Austropomobius pallipes*) al Montseny, actualment en regressió, durant tot el 2016. I això fins a esdevenir vicepresident de l'entitat, títol que encara que sigui figuratiu l'havia portat aquest 2017 a la participació en nombroses reunions amb les institucions en el bàndol ecologista.

Els amics de la CSM el recordem i no deixem de retre-li homenatge per continuar la seva tasca i salvaguardar el massís que tant s'estimava.

Hola avito, sóc la Marta

MARTA VIDAL
NETA D'EN CISCU LUCCHETTI

Saps què? M'han demanat que escrigui parlant de tu per al número de juliol de la revista VilaVeu, i amb el que m'agrada a mi escriure, evidentment he acceptat. Però sincerament, no sé per on començar... El que faria ara seria demanar-te ajuda, però això em recorda que ja no hi ets, que vas marxar a la matinada, sense avisar, suposo que això és la vida, oi?

Em queden tantes coses que m'agradaria fer amb tu, tantes coses per aprendre de tu. Tants secrets per afegir a tots els que hem compartit i que encara guardem sota clau. Vull dir-te que per a mi ets un veritable exemple a seguir, tu ja ho saps, avi, també saps que ets el meu "ídol". Ara t'imagino somrient i pensant: "Tinc una neta que se li'n va l'olla".

Saps que des de que no hi ets en cap moment m'he enfonsat del tot? Perquè tu m'has ensenyat a ser forta i perquè estic segura que ens haguessis dit que hem de seguir endavant, que tu estaràs sempre amb nosaltres, i això és el que estic fent. El dia que et vam acomiadar vaig anar a la meua graduació i et vaig imaginar allà, al meu costat, rient de felicitat, com quan et deia que ho havia aprovat tot, com quan em veies ballar, com quan t'explicava un acudit dolent, o quan m'emocionava perquè em presentaves un actor famós... Però també t'imaginava amb un somriure de vergonya, pensant: "Quin horror, l'Institut de Sant Pere fent aquesta mena d'actes!" I preguntant-te com pot ser que aquests costums nord-americans hagin arribat fins aquí. Sí, avi, tenies raó, Disney Channel ha fet molt mal.

Deixa'm que et digui que t'enyoraré moltíssim, a tot tu, els teus esternuts sorollosos, la teva olor, la teva roba, els teus ulls d'un color clar indefinit, el teu riure, les teves ulleres negres, també les teves idees polítiques, i quan feies d'actor, i els teus petons, aquests que no tornaré a sentir. Jo des de Sant Pere de Vilamajor, Barcelona, Catalunya (lliure), Carrer Ripoll 22, Can Besa, casa nostra, t'envio el petó que no et vaig poder fer per dir-te adéu.

Et recordaré sempre.

T'estimo,

Marta

Francesc Lucchetti (Siscu, Ciscu, 6q)

L'incombustible, l'insubstituïble, et portarem en el nostre cor per sempre, contents d'haver-te conegut

VOLEM VILAMAJOR

Estimat Siscu, la gent de Volem Vilamajor trobem que has marxat massa aviat, sense avisar, sense poder-nos acomiadar, recordant tots i cadascun de nosaltres la darrera conversa amb tu, els teus darrers comentaris, la teva darrera presència... Ara ens hem quedat amb la teva absència, a cada assemblea, a cada activitat, ens sortirà la paraula del que tu hauries fet o hauries dit. Teníem encara moltes coses per fer i molts projectes engegats...

A Volem hi ha persones de diferents franges generacionals, en Siscu, a la tardor de la seva vida, ha estat des de l'inici un impulsor de la majoria d'iniciatives i també s'ha adherit a les que altres han proposat, sempre amb una energia i generositat que ens deixava bocabadats.

Ben compromès amb la difusió de la idea de l'Assemblea Popular oberta al poble, on els veïns i veïnes hi participen a mesura que ho coneixen i ho veuen oportú. També, per què no dir-ho, participant del desànim que tots patim en alguns moments, quan no es veu una resposta encoratjadora de participació després d'haver dedicat un temps i una feineda a aquest objectiu.

En Siscu, generós amb el seu temps, va acceptar participar a la llista municipal per a Sant Pere, en la quals molts, per comoditat, per por, per desinterès o per egoisme, no ens hi vàrem incloure. La seva presència en els plens municipals ens donava força, tant al regidor portaveu com a la resta d'assistents de la secció de regidoria de Volem.

Com a bon coneixedor del poble, ha estat sempre a l'aguait en tots els temes que han anat sorgint relacionats amb l'entorn, pla de masies, escola i institut, pla de camins..., i darrerament amb els pressupostos participatius. Ell va prendre gran interès que aquest projecte funcionés, presentant un programa de pedagogia, amb l'objectiu d'obtenir èxit en la participació del

poble. Aquesta feina que ha fet no la guardarem en un calaix, farem el possible per tirar-la endavant!

En Siscu tenia clar que des de Volem hem de fomentar la cooperació entre els dos pobles, per tal d'optimitzar recursos i esforços en benefici de tots, ja que Vilamajor som tots, i que, per tant, s'han de millorar les relacions municipals, fer activitats conjuntes, creant cohesió social i evitant així rivalitats i duplicitats.

En els debats que organitza Volem, la seva opinió l'esperàvem tots per la seva vàlua, com a gran activista des de sempre, per l'experiència que donen els anys, pel seu tarannà obert a noves idees i per la seva professionalitat com a gran actor, ja que sabia com ens havia de dir les coses.

En Siscu sempre ha estat al davant o al costat en les diferents iniciatives que han anat sorgint al voltant de Volem com l'Ateneu Popular de Vilamajor, Vilamajor Acull, la revista VilaVeü, regidoria de Volem...

Recordarem tots la participació en la darrera assemblea de Volem del 6 de juny així com el darrer mail que ens va enviar aquella mateixa nit convocant-nos a la manifestació del 17 de juny d'Obrim Fronteres, sense que ni ell ni ningú intuís que serien les darreres paraules que ens dirigiria.

Quanta passió, i quin cor!, t'has fet estimar Siscu, ens deixes ben orfes, però no ens aturarem, seguirem lluitant per tot allò que hem iniciat junts, pels somnis que compartim i que dia a dia anem construint, seràs sempre amb nosaltres. Mirar el Montseny a partir d'ara serà trobar-te defensant-lo. Per tu i pels altres, els que hi són, els que hi van ser i els que hi seran.

A la teva companya de vida, la Lurdes, els fills, la Judit i l'Hug, i a la seva estimada neta, una gran abraçada de tots nosaltres.

Que la terra et sigui lleu!

Podem ser ètics a Vilamajor? Rotundament, sí.

CARLES GARRIDO ESTRADA

Ja fa temps i és ben conegut que la gran banca tradicional comercial espanyola inverteix quantitats ingents en la indústria armamentística. Són copartípcips dels finançament de les guerres així com d'altres negocis foscos. A casa nostra, Vilamajor, tenim Caixa-Bank i el BBVA, que encapçala el rànquing dels bancs espanyols que més crèdits concedeixen i més inverteixen en la indústria de les armes (vegeu les imatges). La pregunta és: amb quins diners ho fan? La resposta sembla òbvia. En gran mesura, amb els diners que els clients del banc dipositen en els seus comptes i altres productes financers. L'opacitat amb què la gran banca gestiona els diners dels seus clients és vergonyant. Us animo a fer una prova: els que teniu els diners en la banca armada aneu a demanar en què inverteixen els diners que teniu en els comptes. Molt atents a la resposta! Penseu que els bancs només tenen un percentatge molt baix en efectiu dels vostres diners, la llei ho permet, la resta l'inverteixen en el que menys us imagineu. Podem també reflexionar sobre el fet que el model d'economia real que es va configurant en un territori en gran part també depèn de la banca, perquè ells són els que financen projectes i qui decideixen a qui es dona finançament i a qui no. Per tant, dependent d'on posem els nostres diners de forma majoritària podem tenir una indústria armamentística molt potent en detriment d'una economia social i solidària. Per què? Doncs perquè la indústria de les armes, en termes de rendibilitat econòmica, és molt més beneficiosa que el sector econòmic social i solidari, tot i que aquest aporta uns beneficis en termes de bé comú i de dignitat humana anys llum d'altres economies que només opten per la maximització de beneficis. Si tenim clar quin model de societat volem la tria és molt fàcil: si volem una banca que ens reporti la màxima rendibilitat econòmica dels nostres diners encara que inverteixin en armes i en indústries transnacionals que vulneren els drets humans, encara que participin en les portes giratòries, encara que tinguin vinculació directa amb la corrupció de l'Estat, encara que especulin amb bens de primera

la banca tradicional és una banca que té molt més risc de fallida que la banca ètica així com major índex de morositat

banca tradicional però físicament, a Vilamajor, per exemple, no hi ha oficines de banca ètica, i per tant si anem amb la nostra targeta ètica a treure diners a un caixer de qualsevol altra entitat de Vilamajor ens cobraran comissió. Això és així. Podem assumir-ho o per evitar que ens passi això i com que la majoria de veïns i veïnes teniu comptes en banca no ètica (CaixaBank i BBVA) el tema és que seguiu operant amb la vostra banca habitual com de costum però, per exemple, via transferència automàtica aneu derivant els vostres estalvis i ingressos mensuals cap a comptes de banca ètica. Així aconseguireu treure la majoria dels diners de bancs que no cerquen el bé comú en pro d'una economia més social i solidària, però seguiu tenint operativa gratuïta amb el vostre banc tradicional. Les gestions de donada d'alta com a clients de banca ètica i d'obertura de comptes així com la contracta-

EL TOP 20 DE LA BANCA ARMADA ESPAÑOLA 2016

Entidad financiera	Valor
1. BBVA	2.746.121.954,61 €
2. Santander	1.518.304.347,55 €
3. Banca March	223.489.061,11 €
4. Bankia	180.919.246,50 €
5. Caixabank	87.525.635,60 €
6. Banco Popular	82.918.380,44 €
7. Banco Sabadell	51.551.463,00 €
8. Bankinter	48.597.800,81 €
9. Mutua Madrileña	24.044.771,72 €
10. Unicaja	19.646.357,85 €
11. Banco Mare Nostrum (BMN)	16.902.113,80 €
12. Caja Rural	16.472.208,34 €
13. Ibercaja	2.896.103,25 €
14. Kutxabank	2.733.850,19 €
15. Liberbank	2.381.952,77 €
16. Banco Alcalá	2.000.744,27 €
17. Mapfre	1.243.036,21 €
18. Banco Caminos	988.578,74 €
19. Caja de Arquitectos	98.415,01 €
20. Banco Mediolanum	56.333,69 €

¿INVIERTES TU BANCO EN ARMAS?

ció d'altres productes les podreu fer per internet sense cap problema. Pel que fa a les entitats de banca ètica tenim la més coneguda que és Triodos Bank amb un perfil més vertical d'organització empresarial, Fiare que és la sucursal espanyola de la Banca Popolare ètica italiana en format cooperativa amb serveis bancaris equiparables a la banca comercial, de cooperatives de crèdit ètiques tenim Oiko Crèdit i Coop57 entre d'altres...i caixes assimilades a ètiques com Caixa Colonya, Caixa d'enginyers...

Finalment, voldria puntualitzar que la banca tradicional és una banca que té molt més risc de fallida que la banca ètica així com major índex de morositat, tot i les males llengües. En qualsevol cas, la banca ètica, Triodos i en aquest cas també Fiare, que no les altres cooperatives, en cas d'hipotètica fallida té les mateixes assegurances estatals que la banca tradicional. Per tant, tots els clients, siguin de la banca que siguin, tindran assegurats els primers 100.000 € dels seus estalvis en comptes corrent i de dipòsits a través dels fons de garantia de dipòsits. En termes de fiabilitat podeu estar segurs que la banca ètica és molt més recomanable que la banca tradicional, no us deixeu endur pel màrqueting de les grans corporacions bancàries. Les xifres de banca tradicional rescatada i que per tant ha fet fallida no deixen lloc a cap mena de dubte, és evident de qui ens hem de malfiar.

Animeu-vos a fer el pas, arguments en teniu de sobres!

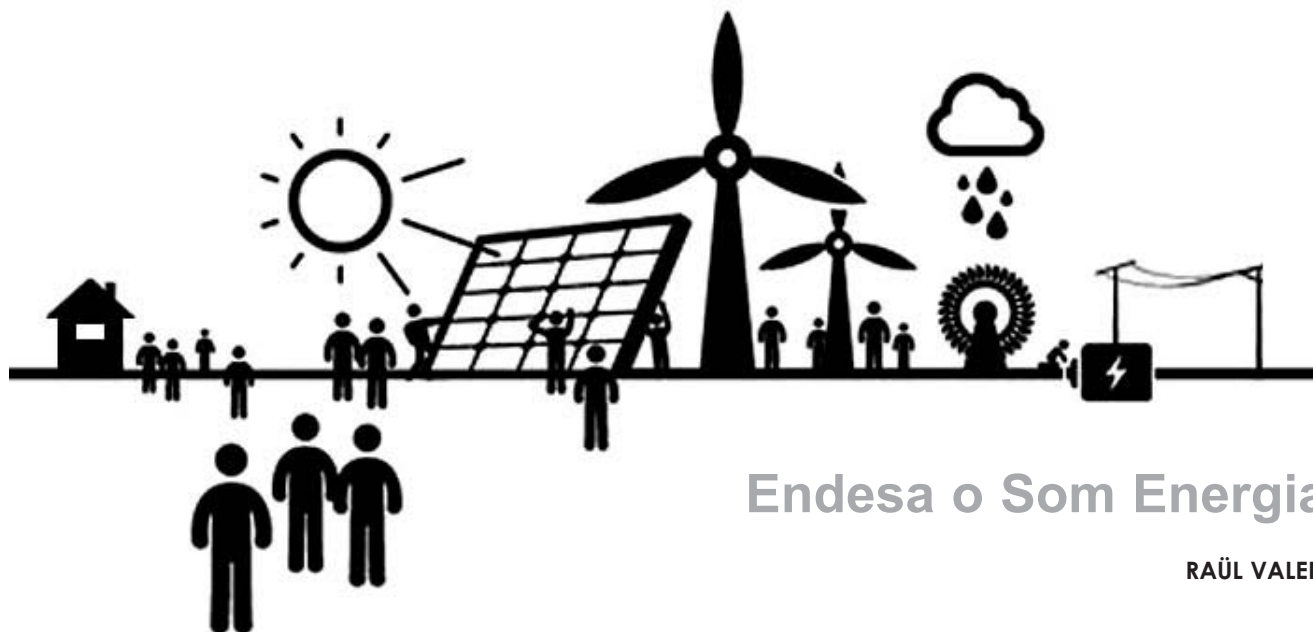
Per més informació:

www.bancaarmada.org

www.fets.org

www.demanabancaetica.org

www.bancalimpia.com

Endesa o Som Energia?

RAÜL VALENTÍN

Malgrat ser soci de Som Energia, l'equip de govern de l'Ajuntament de Sant Antoni va contractar l'enllumenat públic a Endesa Energia, mitjançant un contracte de compra centralitzada que fa l'Associació Catalana de Municipis. Tot i que el preu és el mateix, tal i com va manifestar l'alcaldeessa en el Ple del passat gener, es va seguir contractant la llum a Endesa Energia.

Si alguna cosa hem de tenir clara en municipis com els nostres, és que la sostenibilitat ha de ser l'eix sobre el qual pivotin les decisions dels consistoris, i contractar l'enllumenat públic a Endesa Energia hi va totalment en contra. Som Energia només ven energia aconseguida de manera renovable i a més és una cooperativa catalana, cosa que afegeix valor a la seva contractació, i més quan ets soci de la cooperativa.

Davant la pregunta en el Ple, la resposta passa per dir que ja hi ha dos equipaments municipals que contracten Som Energia, però representen uns 12.000 € dels gairebé 400.000 € que paguem entre tots els vilamajorins en enllumenat públic. Un miserable 3%.

Un 3% que no justifica de cap manera que llavors a les xarxes socials es tregui pit dient que s'aposta per les energies renovables, quan el 97% està contractat a Endesa. Però bé, són les contradiccions que sorgeixen quan les coses es fan de cara a la galeria i a contracor. Com tantes!!

Remunicipalitzem l'aigua!!!!

RAÛL VALENTÍN

Què podem acabar tenint en comú París, Berlín i Sant Antoni de Vilamajor? Si deixem les casualitats de banda, i els dos rius i la riera que travessen el municipi i que els donen una personalitat diferent, el que podem acabar tenint en comú és que acabat l'any podem tenir el servei de l'aigua a les nostres mans. París i Berlín ja han fet el pas, i Sant Antoni el pot fer en el que resta d'any.

L'Ajuntament de Sant Antoni té a les seves mans recuperar la gestió del servei municipal de l'aigua abans de final d'aquest any, en què finalitza la concessió a Aigües de Catalunya.

Recuperar el servei de l'aigua va en la línia del que estan fent les ciutats i pobles europeus actualment. Passada la febrada privatitzadora d'un servei bàsic com l'aigua, la immensa majoria de governs municipals està tornant a recuperar un servei que mai hauria d'haver deixat de ser de l'Ajuntament.

Per què? Doncs per molts factors, començant pel primer, l'econòmic: el 15% de guany per a l'empresa privada que es calcula a l'hora de fer el contracte deixa d'existir. En segon lloc, per democratitzar el servei: si es fa

una concessió, deixem de poder decidir com s'ha de gestionar mentre dura el contracte, i si alguna cosa s'ha de poder ajustar als canvis constants de la nostra societat és un element de primera necessitat com l'aigua. A més, recuperar el servei permetria a l'Ajuntament, des de, per exemple, treure l'antiecòlegic mínim del rebut, que només afavoreix que es gasti/llenci l'aigua fins a aquets mínim, fins a adaptar les tarifes per a famílies nombroses, famílies monoparentals, per a empreses, per al comerç, etc. També ens permetria decidir si volem baixar el preu, o no, la tarifa, o quant dediquem al manteniment i millora de la xarxa.

Remunicipalitzar el servei de l'aigua, si es gestiona bé, té un munt d'avantatges, fins i tot més enllà de la ideologia.

Informacions plenàries plenàries

Ple de SAV del 25 de maig de 2017

REDACCIÓ VILAVEU

PUSA va presentar tres mocions, que finalment van ser dues, al retirar-se la que feia referència a la cobertura mòbil a les urbanitzacions. Va acordar-se fer una consulta entre els veïns per decidir si finalment es busca un lloc adient per posar una antena que doni cobertura a tots els veïns afectats. Així mateix les altres dues mocions versaven sobre recuperar la figura del Pubill i Hereva de SAV i sobre l'accés a la seu electrònica per part dels veïns. ERC i PDCat varen presentar una moció de suport al dret a decidir.

Un cop més va ser en el torn de precís i preguntes on es va produir el debat. Canvi va preguntar als regidors d'ERC per què havent presentat la dimissió el regidor d'Obres, aquesta no va ser acceptada fins un mes després, un cop ja s'havia produït la denúncia pública al si del Ple del mes de març. Canvi va interpel·lar el portaveu d'ERC sobre si hi havia nous fets irregulars que motivessin aquest canvi de postura. ERC va negar-se a donar cap resposta al respecte. També es va preguntar sobre els motius reals de la negativa a fer l'estrena de la pel·lícula Pàtria a SAV, sent el director i dos dels actors veïns del poble. La resposta de la regidora d'ERC va ser que el cost d'emetre la pel·lícula era molt elevat, uns 3.000 €. El portaveu de PUSA va comparar el cost d'estrenar la pel·lícula a La Sala, amb el cost de l'orquestra de les Festes Majors d'estiu, que va ascendir a 7.000 €.

PUSA va preguntar pels errors en l'expedient de resolució de la concessió del Quiosc del parc de Can Sauleda, que van alterar el resultat del concurs, així com per la negativa de cedir l'espai del restaurant de les Pungoles a l'AAVV per organitzar la revetlla de Sant Joan.

També es va preguntar a l'equip de govern pels accessos a St. Pere per la Farinera, i la manca de previsió i de planificació de la mesura finalment frustrada. L'alcalde va justificar-se al·legant que la decisió acordada pels dos ajuntaments era il·legal, a la qual cosa l'oposició va retreure que abans d'adoptar cap acord s'hauria d'haver consultat la seva viabilitat des de tots els punts de vista, tècnics i jurídics.

GINEBRA CLOTET

El cabal ecològic

Els cabals ecològics són el volum d'aigua que es deixa de manera constant en el riu, amb l'objectiu de garantir el bon funcionament dels ecosistemes. Aquest cabal ha de ser compatible amb els usos domèstics, els industrials i els agrícoles. L'Agència Catalana de l'Aigua té plenes competències per establir un règim de cabals ecològics a les conques internes de Catalunya.

Actualment, tots els recursos hídrics de Catalunya estan explotats pels diferents usuaris mitjançant el que es coneix com a concessions. Els usuaris tenen uns drets adquirits que no es poden modificar. A Catalunya la pràctica totalitat dels aprofitaments poden derivar aigua dels rius sense cap obligació de respectar el cabal ecològic.

Però això ha de canviar. En l'horitzó 2018-2020 s'haurà de respectar un cabal ecològic en el 100% dels cursos fluvials catalans. Cal destacar que per primera vegada a Catalunya es fixen cabals ecològics d'obligat compliment per als aprofitaments existents. Aquesta primera implantació suposarà un pas molt important i permetrà superar aquesta situació de bloqueig que s'ha perllongat durant dècades.

Reflexió: què cal fer a Sant Pere i a Sant Antoni de Vilamajor per respectar el cabal ecològic?

Les Viles Florides i l'aigua

Les Viles Florides és una iniciativa de la Confederació d'Horticultura Ornamental de Catalunya que promou la transformació de racons, pobles i ciutats de Catalunya a través de la planta verda. Pel moviment, l'ornamentació va més enllà de propiciar espais agradables i treballa per millorar la qualitat de vida dels veïns, la conscienciació social envers les polítiques de sostenibilitat

mediambiental i el desenvolupament de les economies locals a través de l'atractiu dels jardins i parcs urbans.

Reflexió: és sostenible regar tot l'any per a "la transformació de racons, pobles i ciutats de Catalunya a través de la planta verda"?

Pressupostos participatius

Un procés de participació ciutadana parteix de la informació del mateix procés i de tots i cada un dels moments on els veïns i veïnes hauran de participar. La informació de les convocatòries i dels projectes que opten al pressupost municipal és bàsica per garantir la qualitat del procés. Si tota la informació està ben formulada i arriba a tothom, qui vulgui podrà participar i podrà fer-ho amb coneixement i criteri.

Reflexió: quins efectes pot tenir la nostra participació si desconexem el fons dels projectes i les seves possibles repercussions en el nostre entorn?

Festes de graduació

En els darrers anys, s'ha assentat una nova pràctica en els nostres pobles a través dels nostres joves: la celebració de la graduació de l'ESO.

Consisteix en una festa on les noies llueixen vestits de gala i els nois s'empolainen per estar a l'alçada. Per fer-nos una idea, és la versió local de les festes de graduació que tantes vegades hem vist en tantes pel·lícules americanes.

Ben segur que deu ser per això que alguns docents i famílies alcen la bandera d'alarma. Perquè sembla que l'esperit americà d'expandir-se i ser el referent al món, ha quallat.

Reflexió: deixem que aquesta expansió es faci sense cap qüestionament ni cap alternativa d'herència cultural pròpia a transmetre als nostres joves?

Lloguer social i okupes

FERRAN CALVERA

Fa dos anys a St. Pere de Vilamajor hi havia un total de 36 pisos buits, mentre que a St. Antoni en teníem 37. Segons les dades del 2017 (El Nou 9 del 10 de març), el nombre de pisos buits era de 40 i 50 respectivament. En dos anys el nombre de pisos buits ha augmentat l'11% a St. Pere i el 35% a St. Antoni.

L'any 2013, des d'Àgora Vilamajor, i amb el suport del grup polític de les urbanitzacions (PUSA), es presentava una moció de suport als afectats pels procediments de desnonament, moció que va ser aprovada al Ple del mes de novembre d'aquell any. Aquella moció recollia en el seu segon punt la creació d'un registre de propietaris disposats a oferir habitatges buits en règim de lloguer social.

Han passat quatre anys i des de l'Ajuntament res s'ha fet en aquesta direcció. Simples declaracions d'intencions sense cap gestió ni actuació per donar compliment a la moció. Paper mullat!!!

Mentrestant, les ocupacions de pisos i cases creixen al municipi de St. Antoni, 10 en total (2 pisos a St. Antoni poble i 8 a les urbanitzacions, Can Vila, Alfou i Pungoles).

Entenem que la manca de pisos de lloguer social no pot ser assumida pels propietaris de cases i pisos del municipi. Sovint, les okupacions il·legals generen alarma i preocupació als veïns d'aquests nous inquilins, a més de generar greuges comparatius amb els veïns que paguen els seus impostos, serveis de subministrament d'aigua i llum i quotes de conservació. La solució no passa per fer fora els okupes, sinó per donar-los un habitatge digne, adient a les seves necessitats habitacionals, dintre de la legalitat.

Actualment, els ajuntaments tenen una eina legal per obligar els bancs i immobiliàries propietàries de la majoria d'aquests pisos buits a oferir-los en lloguer social. La llei 4/2016 de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones en risc d'exclusió residencial preveu l'expropiació per temps limitat d'aquells habitatges on els propietaris no puguin acreditar ni justificar el fet d'estar buits. Com a contrapartida, els ajuntaments garanteixen als propietaris el cobrament dels lloguers socials dels immobles.

Sols cal tenir la voluntat política de fer-ho i no seguir mirant cap a un altre costat davant els problemes.

Què passa al Montseny?

La campanya de difusió de Salvaguarda

ANDREU UBACH

MEMBRE DE LA COORDINADORA PER A LA SALVAGUARDA DEL MONTSENY

Sota el títol d'aquesta pregunta tan general la Coordinadora per a la Salvaguarda del Montseny (CSM) es troba ara enmig d'una campanya per difondre les problemàtiques que afecten directament el massís. S'han realitzat ja xerrades a Sant Celoni, a Cardedeu, Viladrau, i pròximament a Llinars, la Garriga i altres punts del territori. La CSM pretén que les xerrades puguin servir per engegar un procés de mobilització i participació per donar resposta a la situació. El Tribunal Suprem ha anul·lat d'arrel el Pla Especial de protecció del Montseny a principis d'aquest any 2017. El Pla

manca d'una avaluació d'impacte ambiental, tràmit obligat per la Llei estatal 9/2006. Va ser aprovat el desembre de 2008 però sense el document, i ara l'empresa Polígono Industrial de Can Sedó (PICS) ha motivat el contenciós administratiu en qüestió. L'empresa és propietària de l'embassament de Santa Fe, i el 2011 va absorbir Arids i Serveis Vials SL, del ram de la construcció.

La conclusió és que hi ha un total de 1.700 ha que han quedat directament sense protecció, i més si es té en compte la situació legal a la qual s'ha retrocedit, que és la de 1977 (40 anys enrere!). Legalment, la fragilitat que té ara bona part del massís podria ser objecte de projectes especulatius, i ja hi ha llocs on s'estan començant a tramitar equipaments turístics i d'altres.

Així mateix es mostra més que mai que el títol de Reserva de la Biosfera no té cap tipus de validesa jurídica, i es tracta simplement d'una marca. Després del fet, la resposta institucional ha sigut ben minsa, i es confia a la DIBA i la Generalitat l'aprovació del nou decret de declaració del Parc Natural. Però això no contempla les definicions i el grau de protecció atorgat pel Pla Especial.

La CSM no diu, per això, que el Pla de 2008 sigui una meravella. Ans al contrari, si ara ens trobem en aquesta situació, és el moment clau per discutir amb la gent del territori, de tots els pobles, sobre quin model de Parc Natural i de massís volem. Per això és tan important parlar sobre la mobilitat, la possibilitat de reduir el volum de cotxes en dates clau; sobre el sector primari, com està perdent-se i com recuperar-lo amb l'activitat tradicional del massís; sobre la conservació de la fauna i flora, i també sobre l'urbanisme, què pensem que s'ha de construir i què no.

Es per això que cal discutir tots aquests temes en les xerrades que proposa la CSM, perquè després es pugui engegar un procés participatiu real en el qual el màxim de gent interessada del territori pugui parlar sobre el Montseny. Al tenir la incertesa de les institucions, la CSM proposa que siguem proactius i que ens posem les piles per a la defensa del medi natural i la gent que hi conviu.

Reciclatge: ens enganyen?

REVISTA "EL SALTO"

Tinguem o no el servei de recollida selectiva porta a porta, o el de punts de recollida verda, el fet és que els ciutadans han de fer una part de la feina que correspondria a l'administració o a la iniciativa privada. De fet, el sistema no és dolent, perquè involucra el ciutadà en el respecte i conscienciació cap al medi ambient, però no tot és tan idíl•lic ni ecològic.

El sistema actual, anomenat SIG (sistema integrat de gestió), consisteix que l'empresa (única) Ecoembes cobra una taxa "ecològica" per cada envàs que el consumidor compra al súper, alhora l'empresa compra als punts de recollida gestionats pels ajuntaments els envasos reciclats pels veïns i separats de nou per les plantes de gestió de residus, que retornen en forma d'euros ingressats als ajuntaments (uns 500 milions d'euros anuals). Ecoembes ven de nou els envasos de segona mà a les empreses que en fabriquen de nous per envasar begudes, per exemple. És a dir, Ecoembes cobra per cada envàs un tant per cent en concepte d'impost verd (costos de reciclatge), i alhora cobra a les fàbriques que fan nous envasos pels que els ha venut de segona mà. Mentre, també paga als ajuntaments un import per cada tona d'envàs reciclat, però aquí és on hi ha la trampa. Si el reciclatge d'envasos és del 35% de mitjana a Espanya, vol dir que Ecoembes paga sols pel 35% dels envasos recuperats pels ajuntaments, però ens ha cobrat mitjançant l'impost pel 100%; a més, d'aquest 35% reciclat n'obté uns beneficis per la venda dels envasos de segona mà als fabricants. Per tant a Ecoembes no li interessa que es recicli el 100% dels envasos, perquè aleshores hauria de pagar molt més als ajuntaments. Tampoc els ajuntaments volen alterar el sistema, perquè cobren importants quantitats de diners d'Ecoembes alhora que també dels veïns en forma de rebuts d'escombraries.

Hi ha un altre sistema utilitzat a Noruega i Alemanya que s'anomena SDDR, sistema de dipòsit, distribució i retorn, que fa que, com antigament, ens cobressin pels envasos a la botiga i que al retornar-los ens abonessin l'import cobrat anteriorment. En aquest cas, l'índex de reciclatge supera percentatges del 80% i s'eviten empreses intermediàries amb obscures intencions de negoci.

Estació de recàrrega de vehicles elèctrics a Vilamajor

FERRAN CALVERA

El 21 d'abril, per decret d'alcaldia núm. 43/2017, s'aprova el Projecte tècnic per a la instal•lació d'una estació de recàrrega de vehicles elèctrics a la plaça del Montseny, just a l'aparcament de l'ajuntament, amb un pressupost de 40.000 €.

Sens dubte, es tracta d'una mesura encertada des de el punt de vista mediambiental, però el problema rau en si hi ha realment necessitat d'un punt de recàrrega per a cotxes elèctrics, quan a Sant Antoni no tenim cap vehicle d'aquestes característiques. A més, segons hem pogut saber, els preus d'aquestes instal•lacions van dels 4.000 als 40.000 € depenent del temps de recàrrega emprat. Sembla que el sentit comú i la gestió dels recursos financers del municipi haurien de tenir en compte, abans de fer cap inversió d'aquesta mena, un estudi de mercat de la necessitat de la instal•lació. Entenem que primer cal incentivar la compra de vehicles elèctrics i després, un cop tinguem una veritable demanda dels usuaris, fer la instal•lació del punt de recàrrega.

Però sembla que aquest ajuntament funciona per altres criteris de caràcter polític i no de les realitats que viu el nostre municipi.

Ami Samb, veïna de Sant Pere

MERCÈ PRAT

Arribo a casa l'Ami. M'obre la porta l'Abdoul, el seu fill gran. L'Ami està sopant. Em disculpo per arribar en el moment de l'àpat i proposo de trobar-nos en un altre moment. El somriure i l'amabilitat de l'Ami fan que em quedi a casa seva sense recança. L'Omar, el seu fill petit, és a la terrassa jugant amb el seu germà. En el moment de començar l'entrevista, l'Ami demana a l'Abdoul que li porti el plat a la cuina. L'Abdoul ho fa de bon grat.

On vas néixer i quan vas arribar?

Sóc del Senegal. Ja fa anys que vaig arribar, el 2007. Vaig tornar al meu país el 2008, i el mateix any ja tornava a ser aquí per quedar-m'hi.

Així, el 2007 vas establir-te a Sant Pere?

No, no. Primer vaig ser a Lleida. Allà vaig conèixer al meu marit, en una festa. Ell vivia a Granollers. Després de casar-me, vaig anar a viure a Granollers i a treballar a Sant Pere amb la Carme de Can Pau. Va ser la Carme qui em va proposar de viure a Sant Pere, a un pis que hi ha al costat mateix de Can Pau, per no fer tants viatges. Vaig preguntar pel pis i em va agradar. Això era el 2009.

I et vas casar a Granollers?

Com que nosaltres som musulmans, des d'aquí vaig parlar amb la meua família. El meu marit, en Bayo Bacary, va anar al Senegal a preparar i fer el casament segons la nostra tradició. Un cop feta la cerimònia, ell va tornar aquí i em va venir a buscar per anar a viure junts. Nosaltres no podem anar a viure amb un home si no ens casem abans. És el mateix que es fa aquí, però en lloc de fer-ho a l'església es fa a la mesquita.

Com estàs aquí, a Sant Pere?

M'agrada viure a Sant Pere. És un poble tranquil i amb gent amable. M'agrada la tranquil·litat; treballar i ser a casa. I els meus fills han nascut aquí. La Carme va marxar, però la Sara de Can Pau vivia al pis de sobre el meu i teníem bona relació. Després el pis va quedar petit i vam venir on som ara, als pisos de Can Paràs.

Continues treballant a Can Pau?

No. Jo he treballat molt. Però ara, amb els dos nens, ja no treballo a cap lloc fix. Em truquen i vaig a treballar. Conec molta gent. A l'agost, gent que conec de fa anys i venen a passar el mes, em truquen per netejar casa seva.

Tens família aquí?

No, jo no en tinc. Bé, ara tinc un cosí que s'ha casat. Però tots els africans ens coneixem i tenim relació.

Què trobes a faltar a Sant Pere del que tenies o feies al

Senegal?

Allà els nens juguen tots junts i viuen amb més llibertat. Aquí també hi ha llibertat i és un lloc tranquil, però és diferent, no sé com explicar-ho. A l'Àfrica vivim més junts. La veïna surt i es posa a cuinar per tots, i ens posem a parlar. Aquí tothom està més amb les seves coses i amb més límits entre uns i altres. Però així és la vida, cada persona té la seva cultura i cal respectar-la. Jo no tinc problema. Conec a tothom i em saludo amb tothom. Faig una vida normal, sabent que hi ha persones bones i d'altres de dolentes, i que a vegades hi ha límits o cal posar límits.

Et trobes amb contradiccions a l'hora d'educar els teus fills per qüestions culturals?

A l'Àfrica demostrem respecte per les persones grans. Per això, cap nen es dirigeix a algú més gran directament pel seu nom. El que fem és dir: papa Xavi o mama Mercè, o àvia Carme. M'he trobat de dir-li a l'Abdoul que per dirigir-se a un pare de l'escola ho fes així, i l'home tornar-se a l'Abdoul dient-li que no era el seu pare. És clar! Però a mi m'agrada aquest respecte pels grans i faig per traspassar-ho als meus fills.

Mentre m'explica com és d'important el respecte pels grans, em ve la imatge del petit Abdoul portant amb gust i un somriure el plat de la seva mare a la cuina. I em fa desitjar escoltar un "mama Mercè" dels seus fills, i que m'expliqui més coses sobre com entén la vida mentre preparem el dinar, juntes i fora al pati.

Taller de plantes a Sant Pere i Sant Antoni

REDACCIÓ VILAVEU

La Valérie i en Fran fan tàndem. Posen en comú el seu coneixement de botànica i les ganes de compartir-lo, volen fomentar l'intercanvi entre la gent perquè cada apassionat té un coneixement i aporta un enriquiment, tot focalitzant-ho en el nostre territori més proper.

La Valérie va deixar el nord de França per establir-se a Sant Julià d'Alfou el setembre passat. En Fran es veí de Sant Antoni de fa anys.

Ambdós són conscients que el món canvia i que és important tornar a girar els ulls cap al que neix de la terra, per conèixer-ho i respectar-ho. Elles creuen que el veritable coneixement és el que es construeix entre tots. I amb aquest motor de fons, organitzen i dinamitzen el Taller de plantes.

Com va néixer el Taller de plantes?

F. Va néixer de l'impuls de persones de l'Ateneu de Vilamajor i de Can Tonal, que volen millorar el poble amb idees tan velles com revolucionàries, el coneixement del món vegetal; nosaltres som servidors de les plantes i tan sols esperem aprendre d'elles. Ara per ara, no sabem res del seu món i en cada taller ens sorprenem amb les experiències apreses...

Què hi feu en un taller?

F. En un inici ho vam plantejar com un espai on compartir coneixement sobre les plantes. Vam fer pomades, begudes, olis essencials, perfums, vi, etc. Ara, a més de tot això, amb l'entrada de la Val al grup, incorporem un coneixement més acadèmic de les plantes. Entre ella i jo preparem informació per aprofundir en aspectes bàsics per tenir eines per reconèixer-les.

V. Hem descobert alguns principis d'identificació bàsics –fer una foto, olorar, tocar, provar, escoltar el soroll d'una fulla entre les mans per distingir-la d'altres– i fem algunes pràctiques al costat del taller, excursions per descobrir concretament tot el que hi ha al voltant del nostre entorn. Hem begut ratafia, intercanviat cre-

mes, hem iniciat un mercadet de plantes ecològiques. Un altre exemple del que fem és tractar la comestibilitat de les plantes. Així, la malva que trobem passejant per Vilamajor la podem afegir a les amanides. Hi ha molts temes interessants per explorar el món vegetal en tots sentits. Sovint l'interès per les plantes desperta l'interès per la salut, per menjar bé i pel dret a conservar-ho.

Heu participat en la redacció del projecte “Sant Pere, un poble comestible” que optava per ser finançat amb els pressupostos participatius.

F. Sí, i ens agradaria que tirés endavant i poder participar en el projecte perquè jo i els meus veïns puguem veure la natura com una aliada dins dels nostres pobles i participar d'ella directament.

Qui vulgui afegir-se al grup del Taller de plantes, què ha de fer?

F. Pot consultar el web de l'Ateneu. A l'Ateneu fem propostes en diferents àmbits per millorar el nostre entorn, valent-nos de les idees i de la música, el cinema, l'esport, les plantes...

Moltes gràcies, Fran i Val, per la vostra implicació.

<http://ateneu.vilamajor.net/> • ateneu@vilamajor.net

1- HERBA DE SANT JOAN O HIPÈRIC (Fam. Hipericàcies)

Planta salvatge fàcilment identificable: si es miren les fulles a la llum, es veuen un munt de petits forats, i si es pressiona la gemma, es veurà un oli vermell. Té fulles simples i oposades amb flors grogues que floreixen per Sant Joan. Es coneix sobretot per l'«oli de cops», una maceració en oli d'oliva dels caps florits, que es deixen a sol i serena un mínim de nou dies. Dona bons resultats per tractar ferides, cops, cremades...

Es pot trobar pertot arreu. La van veure al camí ral de Sant Antoni abans que tallessin els vorals.

Però, atenció!, la planta és fotosensibilitzant, no s'ha d'exposar la pell al sol quan la utilitzem.

2- LAS LLEGUMINOSES, EL NITROGEN I EL RHIZOBIUM

Les lleguminoses (Fam. Fabàcies), reconegudes pel seu fruit en beina, tenen aquesta estranya característica: enriqueixen de nitrogen el sòl. El nitrogen es un element nutritiu indispensable per a les plantes, el poden obtenir de forma natural o amb l'addició de granets químics, malauradament contaminants.

Les lleguminoses, més originals que el seus congèneres, el capturen de l'aire que respirem (nitrogen atmosfèric) i el restitueixen al sòl en simbiosi amb un petit bacteri: el rhizobium.

Els pèsols, la fava o altres lleguminoses emeten unes secrecions per les arrels per atreure els rhizobiums, els bacteris que fabricaran uns nòduls sobre les mateixes arrels.

Ja que les plantes són incapaces d'assimilar el nitrogen en estat brut, els bacteris el transformen en amoníac assimilable; és enviat a les fulles per barrejar-se amb els suc de la fotosíntesi per crear la saba bruta, des d'on arriba a tots els òrgans de la planta fins a l'arrel, on el rhizobium obté aliment orgànic: «Tu m'allotges, jo et nodreixo i te'n cobro una mica pel servei».

Quan la planta mor, el nitrogen fixat pel rhizobium queda alliberat en el sòl i resta a disposició d'altres plantes i ajuda a mantenir el sòl fèrtil.

A simple vista, és fàcil veure la presència de rhizobium durant un passeig per St. Pere o St. Antoni, basta arrencar un trèvol i observar les protuberàncies sota l'arrel.

Protuberàncies sota arrel de mongeta senzilla.

3- L'ALZINA GROSSA (Quercus ilex)

Emoció vegetal amb l'Alzina Grossa de can Masó en un passeig pel camí ral de Sant Antoni de Vilamajor.

Arbre monumental d'uns 14 m d'alçada i uns 25 m de capçada. Es coneixen alguns exemplars de més de 800 anys!

Herba de Sant Joan o hiperico
Bonet, M. A. i Giner, A. El jardí del Museu Arxiu Tomàs Balvey de Cardedeu. Guia pràctica de visita, editat pel Museu Arxiu Tomàs Balvey i l'Ajuntament de Cardedeu, octubre de 2007. Il·lustracions: Jordi Forcada

Per què és tan necessari aprendre música?

BERTA SARIOL MONCAU

La música ens envolta i ens acompanya sempre, encara que sigui de manera inconscient. Tots responem d'una manera o altra als estímuls musicals: reaccionem davant d'un fragment de cançó que ens agrada, sentim la necessitat de

moure'ns quan ens canten aquella melodia que tenim enganxada, o bé recordem amb molta intensitat les primeres cançons que ens taral•lejava l'àvia. I és que la música, a més de ser inherent a l'ésser humà, enriqueix la vida. I és poderosa, perquè ens permet endinsar-nos en el món de les emocions, i per això convida les persones a sentir, viure, expressar i explorar el seu univers emocional, el seu món interior. Aquesta capacitat de la música com a facilitadora tant d'evocar com de fer aflorar i extreure les emocions que habiten en cadascú de nosaltres, és fonamental i necessària.

És molt important envoltar els infants, des que són ben petits, d'un ambient musical ric i controlat d'estímuls, i afavorir els seu desenvolupament emocional i social a través de l'estudi de la música i de l'aprenentatge d'un instrument. A través de l'exploració sonora i l'escolta d'audicions adequades a l'edat, es satisfan les necessitats primàries de descobrir i crear el seu propi món de sons, de ritme i de moviment. Aquesta necessitat que sent el nen d'expressar-se, de moure's constantment, de picar ritmes, pot i ha de ser aprofitada per obrir canals de comunicació, contribuint així a un desenvolupament físic, emocional i mental equilibrat i integrat.

La música també contribueix eficaçment a la prevenció de problemes d'aprenentatge i ajuda a desenvolupar capacitats en els infants molt importants, com la imaginació, la comprensió de conceptes, l'observació, la concentració, l'agilitat mental, la vivacitat, la fantasia i la reacció.

Cantar, sense anar més lluny, possibilita millores de locució i expressió oral a través de l'articulació, la vocalització, el control de la veu, l'expressió, i la coordinació de pensament i paraula.

Aconseguir interpretar una peça que ens agrada amb el nostre instrument, sense voler comparar ni competir, afavoreix l'autorealització i millora per tant l'autoestima, tan important per al desenvolupament afectiu i emocional de l'infant i l'adolescent.

Alhora, fer música amb altres persones ens ajuda a elaborar pautes i conductes idònies que faciliten la interacció i adaptació interpersonal i social.

Sens dubte, la música ens enriqueix. I molt. I si descobrim des que som petits la seva bellesa i possibilitats, tindrem una gran sort i moltes ocasions per ser feliços.

VILAMAGORE 2017

Aquest any ens traslladem a la tardor

TERESA SAGRERA

Estar viu comporta reinventar-se. El Vilamagore es reinventa altra vegada després de vint-i-quatre anys d'història. Enguany es trasllada als dies 4 i 5 de novembre. La intenció és poder gaudir de la festa durant tot el cap de setmana, del matí fins al vespre, sense haver de patir la calor de les darreres edicions i aprofitant que encara no fa fred –ja fa temps que ens mengem les castanyes en màniga curta–. I així mateix, amb aquest canvi de dates aconseguirem no solapar-nos amb les activitats de la Festa Major. Ja que en el nostre poble només tenim Festa Major d'estiu, vivim-la amb tota la seva intensitat i fem del Vilamagore la nostra festa de tardor.

Pensem que amb aquest canvi podrem atraure molta més gent, tant participants com públic, ja que l'oferta d'estiu és molt més àmplia que la de tardor. De fet, la majoria dels pobles que celebren festes medievals ho fan a la tardor o a la primavera, deu ser per alguna raó. Hem intentat buscar uns dies que coincidissin amb el mínim d'activitats de la nostra zona i ens hem adonat que no era gens senzill, fent sudokus amb el calendari el cap de setmana que hem trobat més disponible és el del 4 i 5 de novembre, el primer després de la festa de Tots Sants.

Enguany la direcció artística del Vilamagore anirà a càrrec de l'Isaac Morera, persona lligada a la festa des de fa molts anys, com a professor d'esgrima teatral, músic i interpretant al nostre trobador. Compta amb una gran experiència en la direcció de projectes d'aquest tipus, ja fa temps que porta la direcció artística del Festival Terra de Trobadors de Castelló d'Empúries. Aquest fet ens ajudarà a enfortir els lligams entre totes dues poblacions i a poder establir col·laboracions.

El passat 26 de març vam celebrar una assemblea de voluntaris, al local municipal La Fàbrica, en què es va presentar el projecte d'aquest 2017. Un projecte continuista, tot i que introdueix canvis per donar un aire nou a una festa amb molta història: diferents escenaris, incorporació de nous espais, parades de comerciants noves, més animació de carrer... I moltes més sorpreses de què podreu gaudir si veniu a veure la festa d'aquest any. Així com la novetat que la programació del dissabte i la del diumenge no serà igual; per tant, si ho voleu veure tot, haureu de venir els dos dies. I si no ho heu fet, encara sou a temps d'apuntar-vos com a voluntaris. Hi ha diferents comissions: espases, danses, coral, teatre, animació, timbals, logística, vestuari, taverna i comunicació. Penseu en quina us sentiríeu millor i apunteu-vos a la festa de tots. Ho podeu fer a través del correu electrònic vilamagore@gmail.com.

Volem engrescar la gent més que mai. Créixer en nombre de voluntaris, en idees i en il·lusió. Estem arreglant i organitzant el local de l'Antiga Farmàcia, que l'Ajuntament ens ha cedit com a entitat, perquè esdevingui la nostra seu. Aviat penjarem a fora una bústia on podreu deixar suggeriments tots aquells que ho vulgueu i no ho pugueu fer a través de la xarxa.

Aquesta és una crida no només a aquells que no hi heu participat mai, sinó també als que hi havíeu estat anteriorment (facci molt o faci poc). Us necessitem a tots, si volem que sigui realment la festa de tots i per a tots. El Vilamagore ens dona una oportunitat única de convivència entre els veïns del nostre poble i amb aquells que vulguin venir de fora, deixant enrere diferències i discrepàncies. Això és el que ens ha de fer créixer, per aconseguir un Vilamagore més gran i més madur.

Fem Vilamagore, fem poble tots junts! Aprofitem el suport que ens dona l'Ajuntament, treballem per aconseguir que tothom gaudeixi preparant l'esdeveniment i celebrant-lo. I que sigui també un aparador per als pobles veïns. Encara ens queda molta feina per fer i segur que la podem fer millor; tots tenim mancances, per això si veniu i ens ajudeu tots hi sortirem guanyant.

SEROTONINA, la causa del suïcidi? (II)

JORDI TORRES I SACH

Continuant amb l'article anterior de VilaVeu on la Dra. Montserrat Falcó ens parlava de la serotonina i la relació amb el suïcidi, en aquest article us voldria ampliar la informació per poder adonar-nos de si som susceptibles a trastorns depressius. El metabolisme de la serotonina (hormona del benestar) i la depressió estan directament relacionats.

Per començar voldria comentar-vos alguns símptomes que ens podrien fer pensar en un descens de la serotonina i que, si al llarg d'un mes, coincideixen cinc d'aquests, seria interessant anar a veure un especialista, ja que com més greus són els símptomes més complicat és tractar la patologia:

Insomni o somnolència excessiva.

Pèrdua d'interès en les activitats habituals o disminució del desig sexual.

Pèrdua de gana acompanyada de pèrdua de pes.

Síndrome hipocondríac.

Increment de la gana acompanyada d'augment de pes.

Inactivitat física (en alguns casos hiperactivitat).

Astènia. Pèrdua d'energia i sensació de fatiga.

Sentiments d'inutilitat, autoretret o culpabilitat sense raó justificada.

Disminució de la capacitat de concentrar-se i pensar.

Pensaments recurrents de mort o suïcidi.

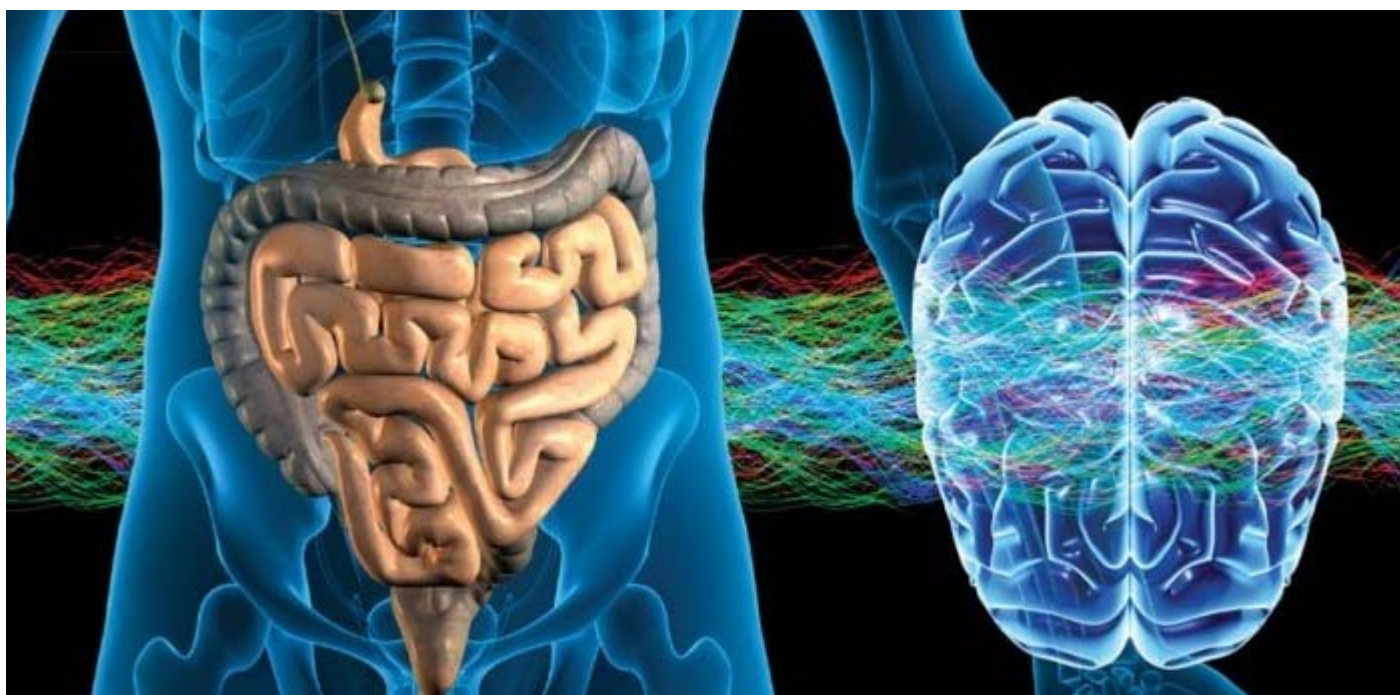
Manifestacions psicòtiques amb deliri d'indignitat o de pecat, d'autoculpa.

Sensació de persecució.

L'origen d'aquests símptomes poden tenir diferents causes, des de la medicació a dèficits nutricionals, alteracions bioquímiques (neurotransmissors com la serotonina), estils de vida i factors mediambientals, fongs, paràsits o patologies de la història del mateix pacient. Per tant, és de tipus multifactorial.

En l'article anterior de la Dra. Montserrat Falcó, ens comentava el següent: El 95% de la serotonina no es troba a nivell del cervell... si no a nivell intestinal, sorprenent però totalment cert. Per tant, abans de res, si presentem una desequilibri de la flora intestinal, hiperpermeabilitat intestinal, colon irritable... les possibilitats de desenvolupar una depressió són majors o bé la dificultat per sortir-ne serà accentuada.

Sabem que el sistema digestiu conté 100 milions de neurones i que produeixen la mateixa quantitat de neu-

rotransmissors que el cervell, és com una superautopista que es comunica constantment, i cal pensar que el cervell es va desenvolupar amb més rapidesa quan la alimentació va ser més abundant... D'aquí el nom de l'intestí com a segon cervell.

Tampoc cal oblidar el procés de descarboxilació dels aminoàcids aromàtics: fenilalanina, tirosina i triptòfan; sent el triptòfan precursor de la serotonina. Aquest procés (ruta metabòlica per arribar de l-triptòfan a serotonina i de l-fenilalanina a catecolamines) depèn en gran mesura de les funcions enzimàtiques hepàtiques. Les catecolamines (o hormones de l'estrès) s'eliminen entre altres en la fase de metilació del fetge; si no hi ha una bona funció aquestes s'acumularan donant diferents símptomes. Són individus que quan es posen nerviosos els fa mal l'esquena, tenen mal de panxa, mals de cap...

Dit això, en un procés depressiu potser hem d'apartar la vista del primer cervell i observar l'estat del nostre intestí i del nostre fetge!!

És cert que els símptomes d'ambdós cervells es confonen. No és estrany, perquè gairebé totes les substàncies que controlen i fan funcionar el cervell es produeixen a nivell intestinal. Neurotransmissors principals com la serotonina, la dopamina, el glutamat, la noradrenalina i l'òxid nítric banyen les cèl·lules nervioses de l'intestí igual que ho fan en el cervell, tot i que poden tenir funcions diferents.

Per exemple, la serotonina, que en el cervell està

relacionada amb la sensació de calma i benestar, en l'intestí s'encarrega de desencadenar moviments peristàltics (la medicació IRS: inhibidors de la recaptació de serotonina com la fluoxetina (Prozac) es carreguen aquest procés.)

Com puc saber jo que tinc un dèficit de serotonina?

1. Tendència a patir migranyes (amb carència de magnesi generalment).
2. Impulsivitat, irritabilitat i fins i tot agressivitat.
3. Impaciència, intolerància a les obligacions o frustracions.
4. Insomnis, dificultats per dormir (quadre típic de llevar-se cada dia a les 2-3 de la nit on es localitza el metabolisme de la serotonina). No hem d'oblidar que la serotonina és precursora de la melatonina.
5. Pulsions alimentàries.
6. Tendències addictives.
7. Femtes pastoses i que floten.

Amb aquest article només es pretén fer entendre la importància de la nostra salut intestinal i la seva relació amb la salut mental.

Per a més informació us podeu adreçar:

Osteopatia Vallès

Jordi Torres Isach
Osteopata MROE nº410
Fisioterapeuta col. nº 3705
☎ 677 010 458 ✉ osteopatiavalles.es 📧 jorditorres@osteopatiavalles.es

Masía Can Recort Vell
Ota, Llinars del Vallès a St. Antoni Vilamajor sh
St. Antoni Vilamajor 08459

ELI CASADEMUNT

Avui, entrevistem en Josep Fontané, fuster de professió per herència familiar. El seu pare el va iniciar en aquest ofici.

Josep, a quina edat vas començar a treballar de fuster?

Als quinze anys vaig començar a treballar a les tardes, ajudant el meu pare, perquè estava estudiant ebenisteria als matins, però als divuit anys ja m'hi vaig dedicar completament.

Quins consideres que són els avantatges i els inconvenients de ser fuster?

L'avantatge és que es treballa amb un material molt noble i agraït, la fusta. Tot i que cada cop es substitueix més sovint per la melamina, DM i derivats. D'inconvenients diria que són l'horari i la pols... (fa broma).

A més, hi ha maquinària perillosa i sempre s'ha d'estar alerta.

Creus que qualsevol persona pot exercir aquesta professió?

Qualsevol persona que hi vulgui dedicar moltes hores, perquè requereix un aprenentatge molt llarg.

Hi veus futur en la feina de fuster?

Sí, sempre seran necessaris mobles fets a mida, portes, cuines...

Fas servir les xarxes socials per ensenyar la teva feina?

Sí, considero que és força important avui en dia. Tinc una web on mostro alguns treballs (fusteriafontane.com) i estic actiu al Facebook. Però normalment els clients s'interessen per la meva feina pel boca-orella.

T'agradaria que els teus fills seguessin els teu passos professionals?

Sí, m'agradaria molt. Tot i que són ells els que ho han de decidir.

¡¡Con humor, mejor!!

ANTONIO VILCHES

Ayer, en la primera asamblea del resto de mi vida, hablando de la revista VilaVeu, comenté la posibilidad de que se creara un pequeño artículo de algo parecido al humor. Y, ¡zasca!, por gracioso, que lo hiciera yo (mi esposa dice que tengo una grasiaaaa, pa morirse). Todavía recuerda cuando al principio de nuestro feliz matrimonio me dijo: "Cariño... ¿y si tuviéramos un hijo?" "No creo, cielo, ¡¡me acordaría!!", le contesté.

La verdad es que no me gusta contar chistes, así del tirón, los de Lepe: ¿Por qué se tiran al pozo? Porque en el fondo no son tan tontos!!

O este: Un helicóptero se ha estrellado en el cementerio de Lepe, la policía local informa que llevan recuperados más de 4.000 cadáveres.

O los chistes que no vienen a cuento: Ibamos yo y Manolo – No, íbamos Manolo y yo – Vale, listo, yo no iba!!, O aquel: ¿Has visto como toca mi hijo el acordeón ¿Qué te parece su ejecución? Hombre, ejecutarlo me parece excesivo, pero dos hostias ya le daría!!

Sí tengo que contar alguno prefiero los cortos: ¿Sabes que mi hermano va en bicicleta desde los cuatro años? - Pues debe de estar muy lejos!!. Otro: Una Iglesia tan pequeña que no cabía ni Dios!!. O los clásicos: Jaimito dime una frase con cinco ies - Esto es difícilísimo, señorita!! - Muy bien Jaimito!!

Me gusta hacer la compra diaria. Se me conoce por el hombre del cistell. Otros llevan maletines a Andorra, otros bolsa de basura. Ya sabéis, llenos de... ¡¡jalegría, alegría!!

Que voy al Ajuntament, que compro en Can Ponasa, que entro en la pastelería Sant Llehi. Hasta para poner

carteles (no, en las señales de tráfico, no) llevo el cistell.

También lo llevaba en la última visita a la doctora del CAP. Me informó de que la falta de sexo va mal para la memoria y otras cosas que no recuerdo. Parece ser que he perdido la libido. Yo no sabía que tenía de eso. Ya contaré cómo la perdí.

Ahora toca contaros lo que me pasó en la panadería Ninot: le pedí el pan y a continuación le dije a Inma: "Si tienes huevos ponme una docena. ¡Y me encasquetó, 12 barras de pan!" Me quede empanado, sin habla. ¡Hala! El congelador lleno de pan. Menos mal que la Carme, para las barras que no pudimos meter, nos dio una receta para el pan duro.

Las desgracias no vienen solas. Esa misma tarde-noche entró un ladrón en casa. Le pregunte qué buscaba y me dijo: "Dinero". Jo, nos pusimos como locos a buscarlo. Encontramos 10 € y nos alegramos mucho. Fuimos al bar para celebrarlo. Nos hicimos amigos. Buena gente, catalán de L'Ametlla del Vallès. Algo mayor (la crisis no respeta la edad). Su cara me sonaba, no es que fuera de pañuelo, de la tele.

Para terminar, la otra tarde estaba con Siscu en su huerto, se quejaba de los mosquitos: "Jolín con los mosquitos". "Ponte repelente", le dije. "Madre mía, qué ingente cantidad de dípteros nematódicos", contestó.

Hasta siempre, nuestro querido amigo.

Concentracions pel Dia Mundial de les Persones Refugiades

ÀNGELS DOPACIO

El passat dissabte 17 de juny, la coordinadora Obrim Fronteres va convocar quatre concentracions amb motiu del Dia Mundial de les Persones Refugiades, en protesta per l'actual vulneració de drets dels refugiats.

Nombrosos veïns de Vilamajor Acull i de Baix Montseny Acull van voler participar en la convocada a la plaça Sant Jaume de Barcelona.

Amb samarretes blaves, tal com es va demanar, van participar en un acte en el qual es va denunciar com els governs de la UE estan tancant les fronteres i vulnerant els drets humans més bàsics de persones que no tenen altra sortida que deixar-ho tot enrere per fugir d'una guerra que amenaça molt seriosament la seva vida i la de la seva família.

Un petit escenari va ser el marc on diverses persones de les diferents entitats que formen part de la coordinadora, pretenien conscienciar tota la ciutadania de la gravetat de la situació d'aquestes persones i exigir que es facilitin vies legals d'accés a la UE per a aquells que es troben en una situació d'extrema vulnerabilitat.

La part més emotiva va ser la participació de Lurdes Barba. En representació del seu marit, Francesc Lucchetti, activista de Baix Montseny Acull, ens va deixar esgarifats al donar les dades de les morts i dels patiments injustos que sofreixen aquestes persones per culpa de la nostra insolidaritat.

Una altra part molt commovedora va ser la lectura del poema "Home" de Warsan Shire (traduït al català per Maria Lucchetti), una refugiada somali capaç de fer posar qualsevol persona a la pell d'una adolescent que ha de fugir de casa seva.

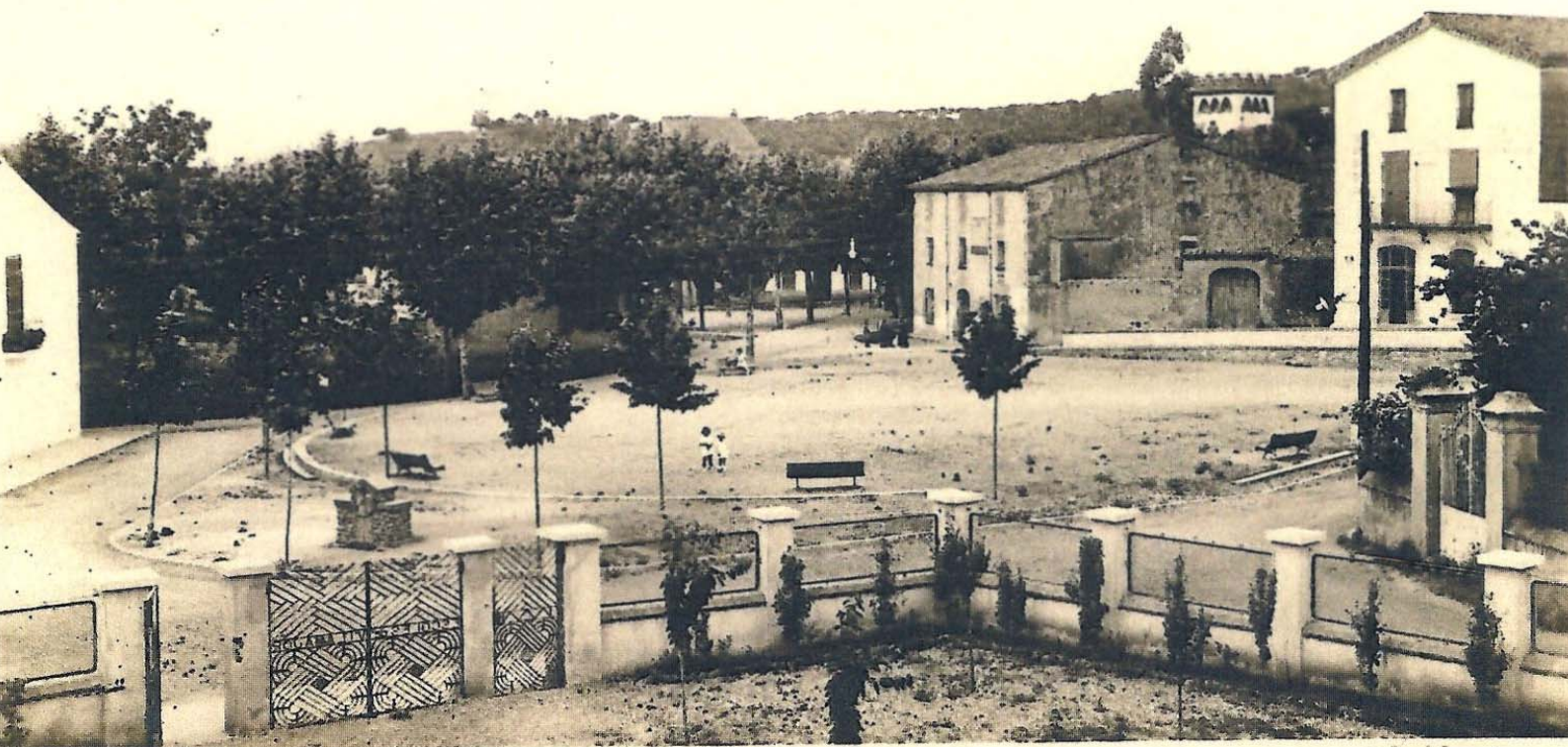

Esperem que aquestes mobilitzacions, a poc a poc,
 assolixin tots els seus propòsits.
 Ningú no abandona casa seva
 si no és que casa seva és la boca d'un tauró
 només corres cap a la frontera
 quan veus que tota la ciutat hi corre
 els veïns corren més de pressa que tu
 l'alè sagnant a la gola
 el nen amb qui anaves a escola
 que et va petonejar fins al vertigen rere l'antiga fàbrica
 duu una pistola més grossa que el seu cos
 només abandones casa teva
 quan casa teva no et permet quedar-t'hi.
 Ningú no abandona casa seva si no és que casa seva el
 persegueix
 foc sota els peus
 sang calenta al ventre
 no és res que mai haguessis previst
 fins que la fulla et cremà amenaces
 al coll
 i encara llavors duies l'himne a
 l'alè
 estripant el passaport al lavabo d'un aeroport
 sanglotant quan cada bocada de paper
 feia evident que mai no tornaries.
 Has de comprendre
 que ningú no fica els seus fills en una barca
 si no és que l'aigua és més segura que la terra
 ningú no es crema els palmells de les mans
 sota els trens
 sota els vagons
 ningú no passa dies i nits a la panxa d'un camió
 alimentant-se de diaris
 si no és que els kilòmetres recorreguts
 són més que un viatge.

Ningú no s'esmuny sota les tanques
 ningú no vol que el colpegin
 que el compadeixin
 ningú no tria els camps de refugiats
 o els escorcolls corporals
 que deixen el cos adolorit
 o la presó,
 perquè la presó sigui més segura
 que una ciutat de foc
 i un vigilant de presons
 a la nit
 sigui millor que un camió carregat
 d'homes que s'assemblen al teu pare
 ningú no ho suportaria
 ningú no tindria prou estómac
 ningú no tindria la pell tan dura
 Els
 fora negres
 refugiats
 immigrants pudents
 demandants d'asil
 que xuclen la sang del nostre país
 negres demanant almoïna

fan mala olor
 salvatges
 han arruïnat el seu país i ara volen
 arruïnar el nostre
 com et són indiferents
 les paraules
 les mirades brutes
 potser perquè el cop és més suau
 que un membre arrencat
 o les paraules són més tendres
 que catorze homes
 entre les cames
 o els insults són més fàcils
 d'empassar
 que la runa
 els ossos
 que el cos del teu fill
 esmicolat.
 Vull anar a casa,
 però casa és la boca d'un tauró
 casa és el canó d'un revòlver
 i ningú no deixaria casa seva
 si no fos que la casa t'empenyés enfora
 si no fos que la casa et digués
 que apressis les cames
 deixis enrere la roba
 t'arrossegis pel desert
 travessis els mars
 t'ofegis
 et salvis
 siguis la fam
 supliquis
 oblidis l'orgull
 sobreviure és més important
 ningú no deixa casa seva fins que la casa no és una veu
 suosa a l'orella
 que xiuxiueja:
 marxa,
 fuig de mi ara
 no sé en què m'he convertit
 però sé que qualsevol lloc
 és més segur que aquest.

SANT ANTONI DE VILAMAJOR

Plaça de la República

C. Mauri
Barcelona

Els Perpunter

FERRAN SARRIÀ

La nissaga dels Perpunter provenia de Santa Maria de Palautordera, on exercien com a ferrers. El 22 de juny de 1559 es signen els capítols matrimonials entre Jaume Perpunter, de Santa Maria de Palautordera, i Joana Juyol, de Sant Esteve de Palautordera, però que vivia a Vilamajor. Entre el 1559 i el 1572 es varen construir la masia de Can Perpunter, que es trobava a la cruïlla del camí que duia de Llinars a la Garriga i de Cardedeu a Santa Maria de Palautordera.

Malgrat que l'ofici primari fou la ferreria, al llarg del temps els diferents membres de la nissaga exerciren altres oficis, com comerciar amb bestiar, teixits i blat i obrir una botiga de crèdit i dèbit al baixos de la mateixa casa. Tot plegat va donar a la família una certa acomodació econòmica que li valgué una reputació entre els veïns. Prova d'això són els diferents càrrecs públics que tingueren diversos membres de la família, com tauler del General, arrendador de la carnisseria, dret de recollida del vintè i consellers de la Universitat de Vilamajor.

La nissaga es va mantenir al llarg del temps fins al 1731, quan l'hereva, Maria Perpunter, casada amb Isidre Antich, es va quedar vídua i, com marcava el costum de l'època, es casà en segones núpcies amb Josep de Llança i Derrocada. La germana de la Maria, la Margarida, es va casar tres anys més tard amb en Jaume de Llança i Derrocada, germà d'en Josep. Va ser una jugada mestre per aglutinar els dos rics patrimonis. Una unió que durà fins al 1771, quan morí la Maria i provocà una disputa del patrimoni dels Perpunter i Llança contra els Derrocada. Sigui com sigui, els matrimonis varen provocar l'extinció del cognom Perpunter.

La gestió del patrimoni dels Perpunter per part dels Llança i Derrocada no devia ser gaire bona atès que la vida econòmica dels Perpunter tendeix a la desaparició. El cop de gràcia s'esdevé quan Bonaventura de Llança i Perpunter es casa amb Agnès Ferrer del Puig i Teixidor de Blanes a finals del XVIII, i trasllada el domicili a Blanes. La masia de Can Perpunter es rendia a masovers, concretament a Manel Parera de Vilamajor i als seus descendents fins a la dècada dels anys 60-70 del segle passat. A partir d'aquesta data la casa romangué tancada fins que el 23 de novembre de 1984 fou adquirida per l'Ajuntament de Sant Antoni de Vilamajor.

Masia de Can Derrocada.